

VĚTRNÍK

Ročník XLVI.

Čtvrtek 15. října 2015

číslo 7.

Přivezli chléb, salám, omalovánky a Merkura

Kapkami deště zalil Krakonoš vítání Divadelního souboru Kolár z Police nad Metují. Nepříznivé počasí tentokrát zavřelo dveře obvyklým návštěvníkům odpolední části programu před Divadlem Krakonoš a tak tentokrát přihlíželi pouze divadelníci.

Soubor z Police nad Metují přijel do Vysokého na přehlídku podruhé, poprvé tu byl před čtyřmi lety. A protože to byl už soubor poučený, přivezl Krakonošovi dary. A to dary praktické i zábavné. Přivezl totiž Merkur, poličan, omalovánky a chleba. A protože se jedná o artefakty výjimečné, je dobré se u nich pozastavit podrobněji. Co tedy Poliští Vysockým darovali?

Merkur je česká stavebnice, která se úspěšně prodává již od poloviny dvacátých let minulého století. Lze z ní sestavit různé modely, silniční i kolejová vozidla, jeřáby a mnoho jiných konstrukcí. A právě v Polici nad Metují je muzeum této stavebnice. Darovaná krabice okamžitě zmizela v divadelní technice a otázkou nyní je, zda STDK bude ještě po zbytek přehlídky k použití, neboť se

(Pokračování na stránce 12)

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Mnoho povyku pro nic	velký sál
	Kouřim	
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Police nad Metují	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
16:00	Satori	kostel
	Poniklá	
19:30	Mnoho povyku pro nic	velký sál
	Kouřim	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Luděk Horký

Lars von Trier Kdo je tady ředitel? DS Kolár Police nad Metují

Z Police nad Metují doputoval na Krakonošův divadelní podzim titul *Kdo je tady ředitel?*. Velmi dobrá a v kontextu našeho venkovského amatérského divadla pozoruhodná dramaturgická volba!

Původní filmové předlohy se dostávají do hledáčku českých divadelníků stále častěji. Výjimkou není ani dílo dánského kontroverzního režiséra jménem Lars von Trier. Jedním z důvodů, proč právě jeho filmy vábí k divadelním adaptacím, je fakt, že se v nich dokonale prolíná skutečný svět se světem divadelní iluze. A že je s tímto prolínáním velmi zábavně nakládáno. To je ostatně i případ textu *Kdo je tady ředitel?*.

Antihrdinou dramatického příběhu je skutečný ředitel firmy, který deset let předstírá, že je řadovým zaměstnancem, aby mohl ostatními zaměstnanci zručně a bezcitně manipulovat pomocí postavy ředitele fiktivního. Ten je údajně kdesi v USA. Ale ouvej. Skutečný majitel se jednoho dne rozhodne firmu prodat a nevyčválaný islandský kupec trvá na osobním jednání s ředitelem. Kde ho ale vzít? Je nutné si nějakého falešného ředitele narychlo najmout. A tímhle neobvyklým způsobem vzniká nové pracovní místo pro jednoho zneužívaného

oblastního herce. Ten se ovšem postupně začne režijní taktovce skutečného šéfa vymykat. Taková je základní zápletka hry, kterou pro jeviště adaptovali režisér Daniel Hrbek a dramaturgyně Martina Kinská z pražského Svandova divadla.

Jedním z klíčových témat hry se tak stává konfrontace skutečného a divadelního světa, hra se záměnami identit a hraní určitých rolí v nejrůznějších významových rovinách. Děj se brzy zamotá, vstupují do něj postavy šesti nejvěrnějších zaměstnanců a později navíc i postava Kristofferovy bývalé životní družky. Komédie se zahušťuje rychle se měnícími dramatickými situacemi, které se jeví být bláznivé, místy až absurdní. Ukáže se, že každý zaměstnanec má o domnělém řediteli zcela odlišné informace a že všichni byli fiktivním ředitelem více či méně zneužití, ba co víc, vyloženě podvedeni. V důsledku toho trpí každý jinou neurózou. Pochopitelně, že to Kristoffer v roli „novopeceného“ ředitele pěkně slízne a musí okamžitě začít improvizovat. A při improvizaci většinou ani jedna strana netuší, na čem momentálně skutečně je. Kristoffer postupně zjišťuje, v jaké hře a koho doopravdy hraje. A tady autoři mistrně rozehrávají téma manipula-

ce, ať už jde o tu, kterou koná jeden ředitel na druhém, nebo o tu, kterou oba dohromady, i každý zvlášť, konají na podřízených.

Do Kristofferovy hry tak postupně vstupují nové prvky – zaujetí osobního postoje k okolní situaci, empatie a soucit. Jeho postava je ovšem napsána jako mnohohrstevnatá, a tak ani za těchto okolností nepřestává být v prvé řadě hercem, kterého syndrom dramatického umělce neopouští a trvá na patřičné gradaci a doznívání dramatických situací, na které si divadelně hraje uprostřed skutečného života. To dodává situacím všudypřítomné napětí a nepředvídatelnost.

Zkrátka a dobře, jde o text stylově i tematicky bohatý a vůbec nejednoduchý. Políctí jej obdařili vnímavým režijně dramaturgickým výkladem a celou řadou divadelních nápadů (např. nahrazením scény na koncertě etudou v kině). Výhodou je rovněž obsazení dvou ústředních rolí očividně nadanými herci (Jan Antl jako Kristoffer a Jiří Trnovský jako Ravn), kteří se navíc do těchto rolí typově skvěle hodí. Role jsou to těžké a kladou značné nároky na režijně herecké zpracování. Oba herci i režisér Jaroslav Souček s těmito nároky odvážně bojovali. Ne vždy to byl boj vítězný, ale jistě stál za to. Postavě Kristoffera chybí místy potřebná dynamika, bytostná potřeba hnát děj kupředu a vyhrocovat situace. Jeho dramatické jednání je nepatřičně klidné až pomalé. Rovněž vývoj od herce plnicího mechanicky úkoly skutečného ředitele přes člověka zaujímajícího na situace vlastní názor až k rebelovi, který se vzbouří, není dostatečně čitelný. Jakoby chyběly přesně pojmenované body zlomu. Kdy a proč konkrétně postava mění dosavadní postoje? Naproti tomu Ravnovo jednání je dlouho čitelné a temporytmicky přesnější. Problém nastává v samotném závěru, kde není divadelně přesvědčivě zdůvodněn přerod z cynického manipulátora do

přecitlivělého lidumila.

I přes zmíněné výhrady podali oba pánové solidní herecké výkony. Měli rovněž velmi dobrou oporu mezi některými spoluhráči. V galerii rázovitých typů vynikali přesným vedením svých postav depresivní Gorm Filipa Kovaříka, Dány suverénně urážející Finnur Petra Scholze nebo Tlumočník Ivo Hambálka.

Po režijní stránce by stálo za to věnovat zvýšenou pozornost budování jednotlivých dramatických situací tak, aby se jedna ve druhé nerozpouštěla, nýbrž aby od sebe byly ostře děleny dílčími pointami. Díky málo zřetelné výstavbě dramatických situací se občas stává všechno dění na scéně stejně důležité, chybí režijní akcenty, vadne temporytmus a s ním i pozornost publika. Nejčastěji se tak děje při scénách

„na neutrální půdě“. Nedostatečně proměnnému temporytmu neprospívá ani vcelku monotónní a zpomalující hudební podkres (zejména Bjork). Zvuk by měl být navíc citlivější k síle hlasu herců – například pro řev xeroxu se ke škodě inscenace většina diváků nedozví důležitou informaci o manželovi oběšeném na šňůře od kopírky.

Přes všechny možné výhrady jsme viděli kultivovaný jevištní tvar, obdařený navíc funkčním scénografickým řešením. Jsem upřímně rád, že jsou na Krakonošově divadelním podzimu k vidění kvalitní a neohrané tituly, které mají zásadní potřebu řešit silná, nanejvýš pak společenskokritická témata. Kdo je tady ředitel je jedním z nich.

Za porotu Luděk Horký

D l o u h á t o u h a

*Někdy v noci,
někteří z nás spinkali jsme – ještě
na parapet zaklepaly
první kapky deště.
Tak se tedy vyplnily
předpovědi počasí.
Teď jen čekat, kdy se asi
i sníh první ohlásí.
Týden se nám prodražuje –
není to na procházky.
Však KDP pokračuje –
a kladem si otázky:
Proč jsou mraky až k nám
na zem?
Proč čas letí jako blázen?
Proč tak rychle běží zase
přehlídka zlomená v pase?
Samé proč – to zbytečné je!
Čas všem všude stejně přejí!
Mraky – ty odletí, jistě –
bude modř na jejich místě!
A my – jak rok kolikátý –
sotva vytáhneme paty
z Vysokého – kde nám milo,
a kde brzy bude bílo,
počítat začneme!
Sice –
nejdřív budou to měsíce,
pak týdny, pak hodiny
a cíl – bude jediný!
Po celou tu dobu dlouhou
zmítání velikou touhou
přát si budem:
Ať se zase
všichni sejdem v tomhle čase!
Vzpomenou si naše řady
na ty, co už nejsou tady!
I s nimi nás pojí páska –
divadlo – ta naše láska!*

jh

Jak to vidí půdička

Představení nám posloužilo k velice rušné debatě, zda příběh hry Kdo je tady ředitel? Máme chápat jako příběh reálný, nebo metaforu o fungování firmy, či jako groteskní obraz stavu společnosti. Nepodařilo se nám sjednotit názor a tedy jsme se ani neshodli na možnostech inscenování této předlohy. Snad i proto bylo představení pro nás velice inspirativní. Mrzelo nás, že toto téma nebylo plně komediálně využito.

Pět dní nestačí, ale ani to nebylo málo

Krakonošův divadelní podzim pravidelně od roku 2007 navštěvují studenti semilského gymnázia, pro které je zde přichystaný speciální seminář KDP mladým. „Ten se snaží vést studenty k samostatnému přemýšlení o divadle a ne pouze k pasivnímu přijímání navštívených představení. Studenti mají možnost svůj názor vyjádřit na ranních seminářích vedle poroty a půdičkářů. A stejně tak ve zpravodaji,“ řekl pedel kurzu Jan Hejral. Pokud jsou něčím omezeni, pak pouze vlastní schopností vyjadřovat se před ostatními lidmi.

Nutno podotknout, že jejich názory byly velice vyspělé, snad i výukou literatury a přístupem vyučujících ke kulturnímu vzdělávání na Gymnáziu Ivana Olbrachta. Nic nehodnotili povrchně, ale skutečně se zamýšleli do hloubky nad tím, co v konkrétních představeních fungovalo a co naopak vážlo.

V pondělí večer přehlídku opustili. Času měli málo, chodili na představení, která rozebrali, na semináři tvořili a zažívali divadlo na vlastní kůži. Díky tomu pronikání do tajů herectví si následně lépe uvědomovali režii, problematiku mizanscény, přesvědčivost hereckých projevů, dešifrovali děj na jevišti. Divadlo tak poznávali ze všech možných úhlů. „Ani v minulých ročnících nebylo naším cílem vychovat no-

vé herce – ochotnické, či budoucí profesionály. Ale vzbudit v nich touhu vidět skutečné divadlo. Trošku totiž zapomínáme na jednu důležitou složku, a tou je divák. Kdyby ten seminář JEN přivedl do hledišť nové vnímavé diváky, pak to nebylo k zahození. Jakmile objeví magii divadla, budou se s ní chtít setkávat znovu,“ připomněl Luděk Horký, který vedl KDP mladým dva předešlé roky.

Letos měl studenty na starosti Martin Vokoun, s nímž během několikadenního soustředění zkusili nejružnější cvičení – od skupinových improvizací až po předávání gesta jednotlivci, takže na konci vzniklo úplně něco jiného, než bylo na počátku. Sedm z dvanácti studentů zde

bylo již minulý rok, ostatní byli nováčci. Všichni ale dokázali naprosto skvěle fungovat kolektivně, spolupracovat, nebát se svého osobitého projevu a ani „být trapní“.

„Letos se tu sešla opravdu dobrá parta mladých lidí, kteří byli schopni diskutovat a opravit si svůj původní, velmi přímočarý názor. Pokud se vymaní z obecné kategorie diváka, který tíhne spíše k té lehčí formě divadla, pak to tady mělo smysl. Mnohokrát už jsem slyšel větu – mám tolik starostí, že se chci v divadle bavit, ne přemýšlet. Trochu mě mrzí, že kvůli tomu zábavnému směru se zapomíná na prapůvodní formu antického divadla - prožít si nějaké emoce prostřednictvím příběhu na jevišti. A nemusíme nutně dělat jen tragédie typu Médě, katarze může jít i přes smích. A k tomu jsem se studenty snažil během seminářů přivést,“ okomentoval svou práci ve Vysokém Vokoun.

Pět dní zde společně tvořili, diskutovali, chodili na představení. Nikomu se nechtělo vracet domů. „Je to opravdu málo a nej-

lepší by bylo, kdyby kurz trval celý týden, neboť takhle jsme se všeho dotkli pouze okrajově. Sotva jsme se vžili do místního dění, už musíme zpět domů,“ shodli se frekventanti KDP mladým. Většinu z nich prvotní zájem o hraní divadla možná opustí, sotva se navrátí do svých domovů. Ale najdou se i takoví, kteří začnou uvažovat o tom, zda se nevydat právě touto cestou a zkusí alespoň podat přihlášku na některou z uměleckých škol. Ať už se rozhodnou jakkoli, přejme jim hodně štěstí – divadlo je krásná věc! šv/jn

Z filmu jsem byl zklamáný

S Jaroslavem Součkem, režisérem inscenace Kdo je tady ředitel?, jsme usedli do kabiny techniků asi hodinu před představením, všude jinde bylo touto dobou příliš rušno.

Dobrý den, dnes nám Krakonoš zrovna moc nepřeje, přijeli jste do toho nejhoršího počasí od počátku přehlídky. Jak to vnímáte?

My jsme na to zvyklí, protože v Polici nad Metují není o moc líp. Nejsou to úplně hory, ale už je to dost vysoko nad mořem, takže u nás máme celkem podobně.

Pokolikáté jste ve Vysokém nad Jizerou? Líbí se vám tu?

Podruhé. Poprvé jsme tu byli před čtyřmi roky. A líbí se nám tu hrozně, je tu cítit takové to nadšení pořadatelů.

Takže vydržíte až do konce a půjdete na závěrečný Sejkorák?

Na závěrečný večer určitě. Co se ostatního týče, je to trochu složitější, protože spousta z nás je poměrně hodně vytížená v práci, a ne každý může mít tolik dnů dovolené, takže někteří ano a někteří ne. Přijeli jsme až dnes, protože ne všichni dostali dovolenou.

Jak se těšíte na večer?

Teď už je znát taková ta nervozita. Těšíme se, ale pracuje tréma.

Na vítání jsem si všimla, že jste s sebou přivezli stavebnici Merkur. Teď ve vedlejší místnosti technici sedí a hrají si. Nemáte strach, že vám zapomenou svítit představení?

Ne, naši technici určitě ne, ti

to znají, takže nebudou skládat.

Liší se inscenace nějak zásadně od filmu?

Určitě se liší hodně od filmu Larse von Triera, který potlačuje komediální gagy, je spíš takový zádumčivější, asi chce víc vypíchnout industriálnější atmosféru ve firmách. Mně se film nelíbil, byl jsem hrozně zklamáný, ale viděl jsem dřív divadelní adaptaci, kterou dělalo Švandovo divadlo, a ta se mi líbila velmi. Film z mého pohledu není tak atraktivní jako divadelní adaptace.

Takže to bude i veselejší než film.

Doufám, že jo, ten záměr takový byl. Snažíme se právě to komediálně vypíchnout.

Kdy jste začal s režii?

V devadesátém třetím roce, to jsme dělali Revizora od Gogola. Předtím jsem se už spolupodílel na režii s Ivanou Richterovou, a to jsme dělali dětské divadlo. Ale s dospělými v devadesátém třetím.

A jak dlouho jste v souboru?

Odmalička. Vlastně můj děda, prarodiče bydleli přímo v Kolárově divadle a celá moje rodina se skládá z ochotníků. Babička a děda byli jak režiséři, tak herci, maskéři, nápovědy. Jak moje mamka, tak i strejci, celá rodina, všichni hráli divadlo, takže jsem vlastně odmalička vyrůstal v divadle. Teď je mi padesát, proto můžu říct, že jsem padesát let v divadle.

Děkuji za rozhovor!

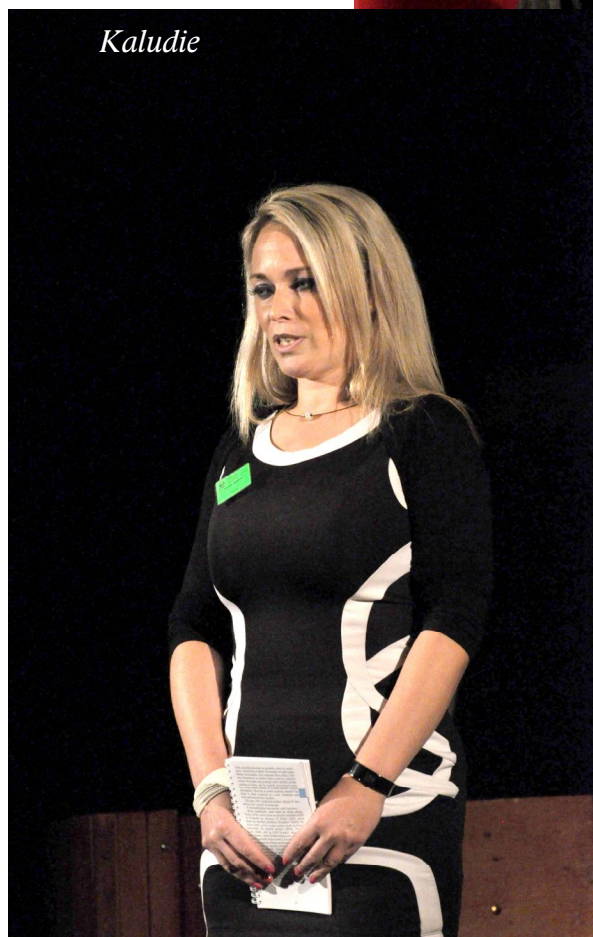
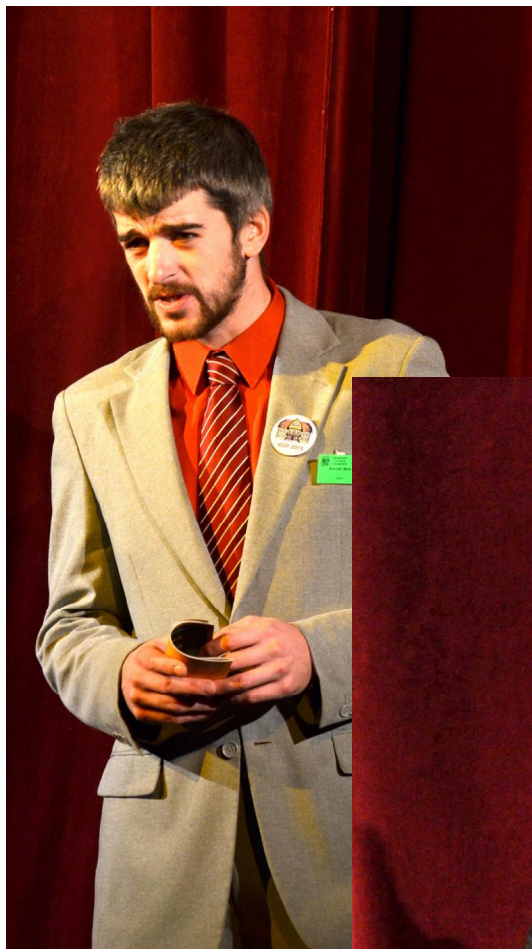
šv

Ti, kteří se jako hostesové a hostesky

starají o blaho soutěžících souborů

Předseda SČDO nedorazil včas, našli ho v propadle

Honza Hejral zahájil včera loučení se Štítinskými a pak smutně pohlédl na židli vedle sebe, kde měl sedět jeho strýc Pepa, jenž je toho času předsedou SČDO. Na slavnostní akt se však výrazně opozdil.

Do malého sálu dorazil Pepa udýchaný se slovy: „Promiňte, právě jsem se vrátil z propadla.“ Pro informaci všech – v propadle se nachází kromě jiného také kopírka, na níž tiskneme náš zpravodaj, a ta vykazala zásadní nedostatky, které by bývaly mohly znemožnit další tisk a zabránily by tak nám, abychom vám přinášeli zaručeně čerstvé, pravdivé a ověřené informace. Neobávejte se ničeho, Pepa s odborným mechanikem tomuto neštěstí zabránili.

Ale dosti bulváru. Nostalgii včerejšího loučení předznamenovala uplakaná obloha nad Vysokým, skoro to vypadá, že Hronovští si odsud odvezli slunečné počasí, které do jejich odjezdu v městečku vládlo. Zdálo se zpr-

vu, že hosteska Klárka pronese několik smutných slov k souboru, nakonec konstatovala, že praskne jediné – ŠAMU to umí rozjet na podiu i mimo něj.

Protože soubor ŠAMU Štítina byla ochuzený o píseň Tam na horách kvůli zdravotní indispozici zpěvačky Zdenky, přidal Mar-

tin Hnyk k poudačce Ourazovka ještě humorku Jana Buchara Bulík. A na vyžádání souboru odvyprávěl ještě další Bucharovu, a sice jak soused Vaněk sekal louku. A před obíháním kostela Štítní na rozloučenou ještě zazpívali opavskou hymnu. *jn*

Odkud vedly cesty souborů na KDP 2015

Hned první postupová přehlídka Třeštské divadelní jaro 2015, která se konala v termínu 4.-14. března, neměla štěstí. Nikdo se do soutěže na KDP nepřihlásil. Ta další za střední Čechy,

jsme přece Britové! Sdružení Blaník Načeradec uvedl Kurz efektivního rodičovství Šárky Fenykové a poslední byla na pořadu Dívčí válka Františka Ringo Čecha, kterou předvedlo Sdruže-

těžních představení se na jevišti Lidového domu prezentovalo sedm inscenací. Chvaletické divadlo Jen tak předvedlo pohádku Rákosníček a jeho rybník, kterou na motivy knihy Jaromíra Kincla a Zdeňka Smetany převedla do dramatické podoby Janka Ryšánek Schmiedtová. Soubor Doveďa ze Sloupnice se předvedl inscenací Filuta Pepíno, čerpající z kořenů komedie del'arte a obdržel nominaci na KDP. DS Eduarda Vojana z Brněnce si vybral prvotinu rakouského dramatika Stefana Vögela Dobře rozehraná partie, která byla, jako první v pořadí, doporučena na přehlídku ve Vysokém. Divadelní klub z Makova se prezentoval dramatem Karla Čapka Matka, DS Zmatkaři z Dobronína zase tragikomedií současného anglického dramatika Jima Cartwrighta Dva a byli jako druhí doporučení do Vysokého nad Jizerou. DS Městečka Trnávka uvedl argentinskou situační duchařskou komedii Eduarda Rovnera Vrátila se jednou v noci, DS Kantoři z Mikulovic zakončil Sněhový Brněnec 2015 francouzskou komedií Jean-Marie Chevreta Odjezd nejistý.

PeHe

Zornice Maršovice: Jedna z nás

Klicperovy divadelní dny 2015 v Sadské 10. – 12. dubna, už byla šťastnější. Na jevišti se „utkalo“ devět spolků různé divadelní úrovně a různých zkušeností. Pro dva z nich, Rataje n. S. a VO divadlo Velký Osek, to byla vůbec první účast na podobné přehlídce. Porotci rozhodli udělit nominaci na Krakonošův divadelní podzim netradičnímu zpracování komedie Williama Shakespeara Mnoho povyku pro nic v podání Divadla Mrštů Prstů při ZUŠ v Kouřimi. Přehlídku však zahájil DS Tesseris Sadská autorskou hru Vdovy v režii autora Josefa Vinaře, svou hru Jedna z nás režírovala Jiřina Hřebíčková v DS Zornice Maršovice, který obdržel doporučení na KDP. Autorem, režisérem i hercem v jedné osobě byl Jiří Hlávka z DS Vojan Libice nad Cidlinou se hrou Ale já jsem doktor Johan Faust. DS Klicpera Sadská uvedl pohádku O Honzovi a víle Verunce od Vlastimila Nováka a Stanislava Oubrama v režii Evy Serbusové. Nováček OS Matouš Rataje nad Sázavou přivezl hru Anthonyho Marriotta a Alistaira Foota pod režijním vedením Miroslava Föster ml. s Věrou Linhartovou ml. Všichni v tom jednou, aneb Jen žádný sex, prosím,

ni Blaník Načeradec.

Ve stejném termínu, 10.-12. dubna, proběhla také přehlídka Sněhový Brněnec. Z hodnotící zprávy Máši Caltové citujeme: „Účast na přehlídce byla velice početná. Kromě dvou mimosou-

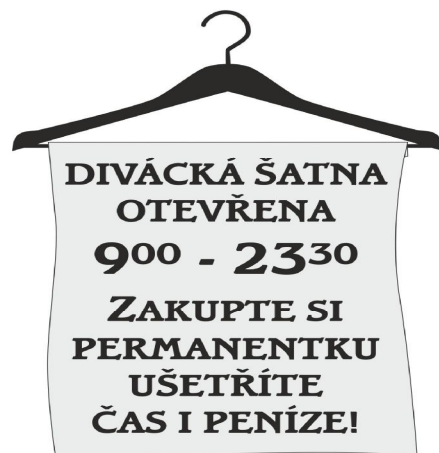
Brněnec: Rozehraná partie

Kdo to ví, odpoví

Soutěž k 90. letům existence budovy Divadla Krakonoš byla vyhlášena včera odpoledne na půdičce. Pokud jste dávali dobře pozor na promítnutý dokument pořízený z oslav pokládání základního kamene v květnu tohoto roku, pak odpověď na čtyři otázky pro vás bude jednoduchá. První tři, kteří přinesou správnou odpověď do redakce Větrníku, dostanou drobnou odměnu.

- 1) Kdo je autorem zakládající listiny Divadla Krakonoš?
- 2) Co spojuje letopočty 1925 a 2015?
- 3) Kdo postavil Divadlo Krakonoš?
- 4) Co je starší, loutkový soubor nebo divadelní budova?

Balonky pro děti

Ve středu byl den společnosti MetLife. jde o pojišťovací společnost, které je jedním z velkých sponzorů vysoké přehlídky. MetLife se specializuje na životní pojištění a na pojistky pro děti. Právě v den, kdy MetLife postavil před divadlo svůj stánek, navštívily představení Šamanka Manka děti z mateřských i základních škol z okolí.

Loni na stejném místě postavila společnost MetLife traktérský stánek, v tom jim letos zabránilo nevlídné a deštivé počasí. Tak alespoň děti potěšili bílými balonky.

jn

VoVo – Vokýnko Vobskočáku

Vobskočáci/čáčky!

Ve čtvrtek v 17.37 hodin sraz u lípy s kamenem (prostě po koncertu).

POZOR! Objednaná trika jsou zde, mějte proto peněženku s sebou!

Včera Vobskočák vyhlásil soutěž, ve které může vyhrát úplně každý, kdo je na KDP. Stačí jen, aby donesl v pátek 16. 10. ve 13.13 hodin půlprezidentu Hlávkovi pohádkovou průpovídku. Vítěz získá poklad kapitána Morgana. Potřebnou větu

dostanete z nápověd, které vyšly včera, dnes a poslední vyjde ve Větrníku zítra.

A **POZOR!** Počítají se i diakritická znaménka – čárky a vykřičníky.

Dnešní nápověda je:

ERTE, URLU

Došlo do redakce:

Ahoj moji milí,

Letos nepřijedu. Jsem ve Frýdlantě v Domově Spasitele. Byl jsem v nemocnici, ředitelka si mě vybrala a v lednu to bude rok, co tu budu. Mnoho pozdravů všem a také do sokolovny a do kanceláře, kde prodávají lístky, prostě všem. Ještě, že tu je dílna, děláme vše, já teď pletu koberce. Snad příští rok to vyjde a budu zase s vámi. Pozdravujte do hasičny.

Líbá vás, Áša.

Svaz důchodců ČR, o.s., organizace regionální novopacká:

Vážení, za 72 našich seniorů vám všem děkujeme za úžasný kulturní zážitek. Obdivovali jsme skvělé herecké a hudební výkony účinkujících Vysočáků. Těšíme se na další vystoupení, která opět rádi uvidíme.

Bohumír Hamáček

Anketa

Jaké je největší plus a největší mínus divadelní budovy Krakonoš?

Jaroslav Vondruška st., Libice nad Cidlinou

O tom jsem ještě nijak neuvažoval. Budu to asi brát z pohledu diváka – z těch zadnějších řad je špatně vidět na jeviště, to je nevýhoda rovného sálu. A plus – že je tady všechno pohromadě v jednom baráčku.

Milan Schejbal, Praha

Největší plus a největší mínus? Největší plus je, jak se podařilo dovybavit divadlo, malý sál, a největší mínus je, že se nesmí nikde kouřit.

Jaroslav Kučera, Vysoké nad Jizerou

Plus, že je to vlastní, nově zrekonstruované, je tu nové topení. Mínus...Divadlo Krakonoš asi žádný mínus nemá. Asi by se našly nějaké nedostatky, co doopravít, ale nic velkého.

Dušan Zakopal, Ostrava

Milá budovo Krakonošská - Vysockonadjizerská! K Tvému výročí Ti chci prvně poděkovat za to, že jsi! Že nám

umožňuješ se v Tobě setkávat, se tam tlačit, dotýkat se všude, kde to jen jde. Co se toho do Tebe vejde, je k nevíře. Každý kousek či kutlošek je využit, když je divadelní přehlídka na podzim. Správce může být rád, že pořád sloužíš. A jak by ne, vždyť co je to devadesátka pro takovou nemovitost, jako seš Ty. Chce to ale trochu vylepšení. Když dostanou Vysočtí klíče od města, tak co kdyby si tak trochu zahráli na pány města a nějaký ten miliónek přihráli v Tvůj prospěch. On by Ti slušel malý přístavek pro rozšíření technického zázemí i důstojné místo pro různá vážná zasedání. A co hlavní: kam uložit mobilní elevaci hlediště. To je to, co Ti nejvíc chybí, aby Tvůj sál byl příslušně produktivně multifunkční. Vždyť i Ti venkovští ochotníci nebudou jen tradičně hrát „v kukátku“, ale i domácí soubor se začne z dosavadního jeviště vymaňovat.

Jen žij divadlem a uvidíš, čeho se ještě dočkáš. Ať ti střechou neteče, červených kohoutů se chraň!

šv

UNICONTROLS JE HLAVNÍM PARTNEREM KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU

Přivezli chléb, salám, omalovánky a Merkura

(Pokračování ze stránky 1)

všichni sklání nad stolem se stavebnicí.

Ke hře technici přikusují poličan, což je druh salámu patřící do kategorie trvanlivých, fermentovaných masných výrobků vyuzených studeným kouřem. Název je odvozený od místa vzniku – Police nad Metují, a důvodem jeho vzniku byl nedostatek salámu uherského. Výroba poličanu v Polici nad Metují začala kolem let 1976-1977.

K salámu je doporučené přikusovat chléb, a to nejlépe Polický z Kvíčerovské pekárny, jejíž tradice sahá do roku 1833. Chléb se vyznačuje charakteristickou, navinulou chutí po použití, dobře vyzrálém žitném kvasu a výraznou chlebovou vůní. Bochník se tvaruje ručně a peče v klasické parní peci. Ideálně je povrch chleba zlatohnědé barvy s křupavou kůrkou navrchu, spodní kůrka je výrazně pomoučená. Jde o přírodní produkt založený na mléčném kvašení žitné mouky, využívající právě starou technologii výroby chleba.

Jakmile spotřebují technici všechny součástky stavebnice Merkur, zbaští salám s chlebem a umyjí si řádně ruce, vrhnou se na poslední dárek od souboru Kolár. Tím jsou omalovánky z Muzea papírových modelů. Pokud by snad někdo rád modely i omalovánky viděl, pak stačí v sobotu 28. října, to už

bude po KDP, zajet do Police nad Metují, neboť tehdy muzeum pořádá den otevřených dveří.

jn

pátek 16. října 2015		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Kouřim	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání AITA-IATA	před divadlem
16:00	Filuta Pepíno	velký sál
	Sloupnice	
19:30	Filuta Pepíno	velký sál
	Sloupnice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 100 ks

Cena 10 Kč